

[Morten Lange.]

bers Kommission, for ikke ret længe siden gav af disse landbrugsordninger, som vi nu skal tilpasse os. De blev karakteriseret i meget hårde ord som den overordentlig ubehagelige protektionisme; de er, og den byrde, de lægger på forbrugerne, blev stærkt understreget. Endvidere blev det fremhævet, at når dette ikke havde ført til en fuldständig katastrofe for Fællesskaberne, så var det kun, fordi der var andre tåber, der var lige så tåbelige — sagt i næsten lige så klare vendinger fra Kommissionens side.

Det er i det lys, disse lovforslag må ses, og jeg synes, det varsel, der er kommet fra Kommissionen om, at disse landbrugsordninger bestemt ikke kan have evighedens skær over sig, bør tages med i vore almindelige betragtninger.

Hvad angår lovforslagenes faktiske indhold, konstaterer man, at den helt bærende ændring i forhold til det nuværende er en forhøjelse af kornprisen med 10 kr., en overordentlig bastant forhøjelse, som ganske vist ikke bringer prisen helt op til fællesskabsniveauet, men et godt stykke af vejen. Jeg synes, det er en særdeles betænkelig sag, at vi skrider til en sådan forhøjelse af kornprisen, idet vi derigennem på helt urimelig måde tager forskud på usikre glæder, og jeg synes, det er betænkeligt, at regeringen overhovedet kan tænke på at fremsætte sådanne lovforslag.

Ganske specielt vil jeg sige, at vi her har fået fremsat et lovforslag, som vi dog vistnok ikke har set magen til nogen sinde. Loven får kun effekt, hvis der er nogle, der forhandler sig til rette om et eller andet. Under forudsætning af, at nogle andre, som ikke sidder i dette ting, og som ikke har lovgivende myndighed, bliver enige om et eller andet, så vedtager dette ting på forskud nogle love. Det er en så særpræget fremgangsmåde, at landbrugsministeren i udvalget bliver nødt til at komme med en overordentlig klar præcisering af, hvad hensigten og mulighederne er. Jeg vil faktisk mene, at det vil være ukorrekt, at dette folketing vedtager lovforslag, som er afhængige af en sådan påfølgende forhandling, og hvis der ikke under udvalgsbehandlingen kommer en helt klar dokumentation af, at nu er disse forhandlinger lykkeligt afsluttet,

sådan at lovforslaget kan få den normale tekst, så er det min opfattelse, at lovforslaget simpelt hen ikke kan vedtages. Man kan ikke i dette folketing vedtage en lov, som derefter faktisk træder ud af kraft, simpelt hen fordi der er nogle, der ikke kan enes om et eller andet. Så meget kan man ikke strække nærdemokratiet med nogen som helst rimelighed. Men det er jo muligt, at landbrugsministeren vil svinge sin tordenpisk og gøre disse organisationer klart, at betingelser af den art vil man ikke kunne byde et folketing.

Hvad angår bestemmelserne i afsætningsloven, så er det jo væsentligt afsmitninger, idet man har været nødt til at reparere på følgerne af de højere kornpriser, og det er fulgelig klart, at når mit parti vender sig imod forhøjelsen af kornpriserne, ser vi med tilsvarende mangel på sympati på alle de konsekvensændringer, man er nødt til at foreslå som følge af denne urimelige forhøjelse.

I øvrigt har det jo været den almindelige tendens ved denne lejlighed at udtale mindeord om den nu således næsten afdøde lovgivning. Jeg skal da gerne føje mine bemærkninger til. Fra mit partis side er vi naturligvis gået ind i debatten om støtteordninger for landbruget, og vi har prøvet på at tage en nuanceret holdning til dette overordentlig komplicerede problem, men jeg skammer her, førend vi begynder denne, skal vil sige begyndende ligbrændingsprocedure, gøre opmærksom på, at vi har hele tiden ment, at den støtteordningsserie, som vi har, og som fortrinsvis har været bygget på forskellige former for produktionsstøtte, i sin karakter har været fejlågtig; en støtte til landbrugsinvesteringer havde sikret os et langt mere slagkraftigt landbrug, uden at vi havde haft disse mærkelige prisforvridende tendenser inde i lovgivningen. Disse få ord til nekrolog. Når alle andre taler så godt om det, de tidligere har skændtes om, så skal jeg da ikke for mit eget vedkommende undlade at gøre opmærksom på, at det eneste gode; jeg kan sige om disse to lovforslag, er, at det skulle være sidste gang, vi ser sådanne forslag. De kommer ikke igen i den form, selv om vi ikke kommer ind i De europæiske Fællesskaber. Hvis vi kommer ind i De europæiske Fællesskaber, får vi i stedet